

• กรุงเทพธุรกิจ

หงายการ์ด หยุดกลั่นแกล้ง

|| นน่อนว่า ไม่มีใครชอบที่จะถูกรังแก แต่แน่นอนที่ทำไมคนจำนวนไม่น้อยกลับชอบที่จะรังแก หรือกลั่นแกล้งคนอื่น โดยจากผลศึกษาล่าสุดของยูนิเซฟชี้ว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของเด็กอายุระหว่าง 13-15 ปีทั่วโลกล้วนเจอประสบการณ์ถูกกลั่นแกล้ง รังแกในรูปแบบต่างๆ จากเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

เมื่อเจาะจงลงมาถึงเด็กไทย ก็พบว่า มีอยู่ราว 29 เปอร์เซ็นต์ที่ยอมรับว่า ถูกข่มเหงรังแกเป็นประจำทั้งจากเพื่อนนักเรียนไปจนถึงการถูกกลั่นแกล้งโดยครู!

สาเหตุหนึ่งของการรังแกอาจเป็นเพราะสังคมไทยมีรากฐานกรอบความคิดการให้ค่าอย่างแข็งตัว อะไรที่แตกต่างออกไปจะถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดปกติ ทั้งที่ตามหลักพื้นฐานแล้ว **“ทุกคนควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม”** ไม่ใช่ถูกประเมินตัดสินจากความต่างดังเช่นที่เกิดขึ้น

ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่สังคมควรให้ความสำคัญ คือ การสร้างความเข้าใจให้ทุกคนควรได้เรียนรู้และยอมรับความแตกต่างหลากหลาย เคารพในเพื่อนมนุษย์ทั้ง

เรื่องเพศ ลักษณะทางกายภาพ เชื้อชาติ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม

จากปัญหาดังกล่าวที่ยังไม่มีที่ท่าว่าจะได้รับการแก้ไข ทำให้ **จงจิต รื่นภาคทรัพย์** จากโรงเรียนสมุทรปราการ และ **ลัดดาวรรณ เหล่าเกียรติกุล** จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า นนทบุรี สองคุณครูแกนนำจาก **“โครงการก่อการครู”** ส่วนหนึ่งของ

จงจิต และ ลัดดาวรรณ

โครงการผู้นำแห่งอนาคต คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้นำเสนอวิธีการแก้ปัญหาไว้ไวในเวที **“ครูปล่อยแสง”** เมื่อปลายปีที่ผ่านมา

วิธีการของครูทั้ง 2

คือ การใช้การ์ดเกม **“Truth Card”** ซึ่งผลิตขึ้นเอง เป็นการ์ดโจทย์ต่างๆ เช่น อธิบายความรู้สึกจากภาพที่เห็น บอกเล่าความฝัน บอกเล่าสิ่งที่กำลังรอคอย เป็นต้น มาเป็นสถานการณ์ให้แต่ละคนได้ลองพูดคุย เปิดใจรับฟังอย่างลึกซึ้ง ห้อย

แขวนการตัดสินและเคารพในความคิด
เห็นของผู้อื่น เพื่อทำความรู้จักและเรียนรู้
ซึ่งกันและกันในมุมที่หลากหลาย สู้ปลาย
ทาง คือ การตระหนักถึงความเคารพใน
เพื่อนมนุษย์

เกมดังกล่าวจะเปิดให้ทุกคนได้ใช้
เวลาเผชิญกับคำถามต่างๆ หลายสิบคำถามว่า
จะเป็น **หยิก...ด่า...ตีด...โง...บ้า** ซึ่งหลาย
คนอาจเคยเผชิญในฐานะเหยื่อ ไม่ว่าจะ
ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาโดยเจ้าของคำพูด
ก็ตาม จากนั้นเปิดโอกาสให้สะท้อนความ
คิดและความรู้สึกที่เกิดขึ้นร่วมกัน ก่อน
จะเขียนคำที่ส่งผลกระทบต่อตัวเองมากที่สุดไม่ว่า
ในกรณีไหนก็ตามแล้วขยำคำเหล่านั้น
ทิ้งไปในกิจกรรม เพื่อก้าวข้ามผ่าน
ความเจ็บปวดเหล่านั้นไปด้วยกัน

กิจกรรมดังกล่าวมีเป้าหมายก็เพื่อ
ลดการรังแก (Bullying) โดยสนับสนุน
ให้เคารพในผู้อื่น และตระหนักถึง
ผลกระทบจากการกระทำไม่ว่าจะด้วย
เจตนาหรือไม่เจตนา นอกจากนั้นการ
แปลงเสียงความรู้สึกจากภายในของเรา
ออกมา เพื่อสร้างความตระหนักถึง
ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับ “ผู้ถูกรังแก” ซึ่ง
เป็นได้ตั้งแต่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึก ไปจนถึง
การใช้ชีวิต และอาจร้ายแรงถึงขั้นไม่สามารถ
หวนกลับมาแก้ไขความผิดพลาดได้

**แม้การกระทำนั้นอาจเกิดขึ้น
จากเพียงการหยอกล้อด้วยความ
สนุกสนานก็ตาม**